

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Rugăm din nou pe Domnii abonați, să ne achite costul abonamentului pe anul 1933, care s'a încheiat cu acest număr.

Revista „Dreptul“ a avut de suportat mari cheltueli pentru ca apariția ei să fie în bune condițiuni, și credem că merită sprijinul legitim al abonaților noștri.

Schimbările aduse la regula necumulului pedepselor de proiectul modificator al codului penal

Principiul necumulului pedepselor este consacrat de art. 388 pr. penală, aliniat. 2 și art. 40 cod. penal.

Art. 388 pr. p.: „La caz de se va vădi mai multe crime sau delictе imputabile acuzatului, curtea va pronunța numai pedeapsa cea mai grea care s'ar aplica după lege la unul din acele delictе“.

Art. 40: „Când inculpatul se va fi dat în judecată pentru mai multe crime sau delictе, se va aplica numai osânda cea mai grea dacă acele crime sau delictе vor fi de deosebite naturi și supuse la osebite pedepse; iar de vor fi de aceeași natură și supuse la aceleași pedepse, judecata va hotări maximum pedepsei“.

Art. 388 pr. penală este reproducerea art. 365 al. 2 din codul de instrucție criminală francez: „En cas de conviction de plusieurs crimes ou délits, la peine la plus forte sera seule prononcée“.

Art. 40 din codul penal este tradus după paragraful 55 cod. penal prusian.

Nu vom face nici o distincțiune și nu vom semnală nici controversele — foarte multe — nici variațiunile — iarăși foarte pronunțate — jurisprudențiale. Vom reda numai în mod succint și sintetic ultimele rezultate doctrinare și ultimele formule adoptate de jurisprudență; cu foarte mici deosebiri jurisprudența noastră reproduce sistemul jurisprudențial francez, pentru că după cum vom vedea art. 40 a adus modificări de minimă importanță.

Trebuie să fixăm dela început înțelesul exact a nomenclaturei întrebuintată de legiuitor în redactarea textelor de mai sus.

Pedepsele diferă prin natura și gradul lor, de aceea se și vorbește în textul art. 40, de pedepse de aceeași natură, de același grad, sau de diferite naturi și diferite grade.

Din punctul de vedere al naturii pedepselor, deo-

sehim: pedepse criminale, pedepse corecționale și pedepse contravenționale.

Din punctul de vedere al gradului ce ele ocup în scara pedepselor, deosebim: În scara pedepselor criminale, avem 5 grade, adică cinci pedepse diferite: a) munca silnică pe viață; b) munca silnică pe timp mărginit; c) recluziunea; d) detențiunea; e) degrađațiunea civică.

În scara pedepselor corecționale, avem trei grade: a) închisoarea; b) interdicțiunea; c) amenda.

În scara pedepselor de natură contravențională, avem două grade: a) închisoarea până la 15 zile; b) amenda până la 26 lei.

Cele de aceeași natură și același grad, pot fi sau absolut egale în durată și limite, sau deosebite având limitele sau durata diferite și se deosebesc în ce privește gravitatea prin compararea duratei și prin compararea pedepselor adiționale când au aceleași limite.

Prin urmare când legiuitorul spune că se va aplica osânda cea mai grea când inculpatul se va fi dat în judecată pentru mai multe crime sau delictе de deosebite naturi și supuse la pedepse deosebite, două sunt situațiunile care pot apărea în aplicațiunea acestei reguli: a) sau e vorba de două pedepse de naturi deosebite, căci atunci desigur că infracțiunile sunt supuse la pedepse diferite, de exemplu: munca silnică și închisoarea, recluziunea sau amenda etc.; b) sau e vorba de două pedepse de aceeași natură, dar supuse la pedepse diferite, de exemplu: muncă silnică pe viață și recluziune, închisoare și amendă etc. Și din contra când legiuitorul vorbește de pedepse de aceeași natură și supuse la aceleași pedepse, avem o singură situațiune în aplicațiune, o pedeapsă de aceeași natură și grad, adică sau o aceeași pedeapsă criminală (muncă silnică pe viață, muncă silnică pe timp mărginit, recluziune etc.) sau o aceeași pedeapsă corecțională (închisoare, amendă etc.).

În afară de aceste două cazuri mai avem și situațiunea specială când pedepsele sunt de aceeași natură, același grad și exact cu aceleași limite și durată, adică atunci când infracțiunile sunt absolut identice și anume reiterațiunea unui aceluiaș delict, sau deși nu sunt reiterațiunea unui aceluiaș delict sunt supuse la pedepse de aceeași natură, grad și limite, de exemplu: două crime pedepsite ambele cu 6 ani recluziune, sau două delictе pedepsite ambele cu 3—5 ani închisoare corecțională.

Fixând acest înțeles nomenclaturei întrebuintate, nu înțelegem totuși să spunem că el este la adăpost de orice critică și mai ales că este și singurul pe-

care jurisprudența l'a consacrat în numeroasele cazuri de aplicațiune ce a făcut; îl redăm totuși cu convingerea că exprimă soluțiunea ultimă a jurisprudenței și a doctrinei.

Fiindcă în mare parte, soluțiunile dela noi se apropie cu soluțiunile franceze, vom urmări mai întâi pe cele franceze și apoi vom reveni la jurisprudența și doctrina românească.

Ne vom servi, spre a se vedea mai bine rezultatele obținute și deosebirile fixate, de tablouri sinop-

tice, iar în sintetizarea criteriilor admise, vom face uz de sistemul doctrinar francez, care analizează efectele necumulului pedepselor în trei situațiuni:

1. *Unitate de urmărire* când toate infracțiunile imputate aceluiaș inculpat sunt cuprinse în aceeaș urmărire.

2. *Pluritate de urmăriri* când infracțiunile fac obiectul a distincte urmăriri.

3. *Când infracțiunile au fost separat urmărite și separat judecate.*

Tablou sintetic de soluțiunile franceze

Regula necumulului pedepselor

A) Unitate de urmărire

1. Dacă infracțiunile difer, fie prin natura lor, fie prin gradul lor se va pronunța numai pedeapsa cea mai grea.

2. Dacă diversele infracțiuni cuprinse în aceeași urmărire atrag o pedeapsă de aceeaș natură și grad, chiar cu o diferență în durată sau limite, se aplică tot o singură pedeapsă, fără nici o distribuție.

2 bis. În acest caz (2) însă, jurisprudența conceptul teoretic al „indivizibilității condamnățiunii” potrivit căruia dacă instanța pronunță pedeapsa fără nici o indicare în distribuție pentru fiecare din infracțiuni, această pedeapsă se aplică în mod indivizibil, atât pentru toate infracțiunile și pentru fiecare infracțiune în parte până la concurența maximului stabilit de lege pentru fiecare infracțiune.

1. Pedeapsa cea mai grea s'a pronunțat întâi.

a) Dacă s'a pronunțat „maximum” se va putea și o nouă condamnare; judecătorii însă vor ordona ca pedeapsa dată să se confunde cu cea dintâi.

b) Dacă nu s'a epuizat „maximum” prin prima condamnare, soluția e identică ca și atunci când s'a pronunțat „maximum”; nu se poate agrava prima pedeapsă până la maximumul ei.

2. Pedepse cea mai mică s'a pronunțat cea dintâi.

O a doua urmărire se va termina cu o condamnare la pedeapsa cea mai ridicată care singură se va executa; judecătorii vor ordona ca cea dintâi să se confunde cu cea de a doua.

B) Pluritate de urmăriri

3. Urmăririle succesive conduc la pedepse de aceeaș natură și acelaș grad.

a) Dacă primii judecători au epuizat în prima condamnare *maximum* pedepsei comune, judecătorii posteriori nu vor adăoga nimic; vor pronunța numai *confuziunea* lor.

b) Dacă maximum nu a fost atins prin prima condamnare, judecătorii: 1) Sau vor da fără confuziune suplimentul de pedeapsă până la maximum; 2) Sau două pedepse ordonând confuziunea; 3) Sau o pedeapsă integrală ordonând confuziunea celei dintâi.

1. Pedepse de deosebite naturi sau de grad diferit.

Se va executa numai cea mai mare; cealaltă se confundă în execuție.

C) Infracțiuni judecate separat cu:

2. Pedepsele succesiv pronunțate sunt de aceeaș natură și acelaș grad.

a) Dacă *maximum* a fost atins prin o singură condamnare, execuția se oprește.

b) Dacă nici una din condamnări nu a atins maximum infracțiunii — celei mai grave, toate condamnările vor fi aplicate până la concurența maximului.

La soluțiile franceze să adăugăm acum redactarea din articolul 40 a codului nostru penal, care prevede maximum pentru infracțiunile de aceeași natură și același grad.

Și fără acest adaus, soluțiile se găseau fixate numai pe baza art. 388 pr. penală, copiat după art. 365 al. 2 francez; ele erau identice cu cele franceze și au rămas aceleași în jurisprudența noastră, chiar după ce s'a făcut apel la conținutul art. 40.

Atunci ultimul aliniat al art. 40 are ca scop de a fixa numai o subdiviziune în plus peste cele fixate de jurisprudența franceză. Și anume de a soluționa situațiunea când infracțiunile sunt de aceeași natură, de același grad și exact de aceeași întindere ca durată și ca limite (maximum și minimum) — situațiune rezultată mai ales atunci când infracțiunile sunt identice și anume reiterațiunea unei a ceeași infracțiuni. În acest caz instanța ar fi obligată să aplice „maximum“ prevăzut de lege, deși după jurisprudența franceză s'ar aplica numai o singură pedeapsă fără nici o agravare, adică pedeapsa — fără obligativitate de maximum — a infracțiunii reiterate.

O a doua modificare și care ar fi putut fi cea mai importantă e cea care rezultă din împrejurarea că art. 40 în partea întâia nu mai spune că se va pronunța pedeapsa cea mai grea, ci că se va aplica osândă cea mai grea.

Cu această modificare s'ar fi putut îndepărta toate neajunsurile ce se ivesc în cazul unei amnistii a faptului celui mai grav, căci aplicarea de către instanță a pedepsei celei mai grele, nu constituia o prohibițiune pentru instanță de a pronunța pedepse separate pentru toate infracțiunile care rămăneau de sine stătătoare și cu pedepsele lor aferente.

În Franța s'a făcut efortări doctrinare, culminate cu subtilitățile depuse de profesorul *Dequois*, ca să încerce să justifice și cu *textul* posibilitatea a mai multor condamnări, — efortări urmate numai în parte de jurisprudență, căci Casația franceză dacă a reușit să fixeze definitiv această posibilitate de condamnare în cazul unei pluralități de urmăriri sau de judecăți separate, nu a admis aceeași soluțiune și în cazul unei unități de urmăriri, refuzând în această ipoteză posibilitatea pronunțării atâtor condamnăriuni câte infracțiuni sunt. Modificarea însă nu a fost relevantă în aplicațiune; jurisprudența noastră nu a utilizat-o și nu a fixat pe baza ei pluralitate de condamnări; prin urmare neajunsurile inerente din doctrina și jurisprudența franceză se mențin și la noi în caz de amnistie sau de anulare de condamnăriune pentru faptul mai grav.

Să alcătuim acum la lumina acestor modificări — desigur de minimă importanță — tabloul sintetic de soluțiile consacrate de jurisprudența română.

1. Dacă infracțiunile difer sau prin natura lor sau prin gradul lor se va aplica numai pedeapsa cea mai grea.

2. Textul art. 40 c. p. r. permite să se facă atâtea pronunțări de pedeapsă câte infracțiuni se judecă deodată.

3. Dacă diversele infracțiuni cuprinse în aceeași urmăriri atrag o pedeapsă de aceeași natură și grad, dar cu diferență în durată sau limite, se va aplica tot o singură pedeapsă și anume cea mai mare ca durată și ca limite — putându-se face însă și distribuția ei în raport cu fiecare din pedepse — căci art. 40 permite.

Cred că în cazul că nu se face nici o distribuție, se va aplica și la noi ca și în Franța, principiul indivizibilității pedepsei, potrivit căruia pedeapsa dată fără distribuție e considerată ca dată și pentru toate infracțiunile și pentru fiecare infracțiune în parte.

4. Dacă diversele infracțiuni cuprinse în aceeași urmăriri sunt de aceeași natură, de același grad și exact de aceleași limite se va aplica *maximum* pedepsei.

A) Unitatea de urmăriri

1. Dacă s'a pronunțat mai întâi pedeapsa cea mai grea.

2. Dacă pedeapsa cea mai mică s'a pronunțat cea dintâi.

3. Urmăririle succesive conduc la pedepse de aceeași natură și grad — și chiar de aceeași limite.

a) Când prin pronunțare s'a atins „*maximum*” pedepsei celei mai grele, judecătorii vor ordona să se execute numai cea dintâi în care se va confuziona cea de a doua.

b) Când nu s'a epuizat „*maximum*”, nu se mai poate agrava prima pedeapsă până la maximum ei.

O a doua urmăriri se va termina cu o condamnare la pedeapsa cea mai ridicată care singură se va executa; judecătorii vor ordona confuziunea celei dintâi.

a) Când s'a epuizat „*maximum*” în prima condamnare, judecătorii posteriori nu vor adăuga nimic, vor pronunța numai confuziunea.

b) Când „*maximum*” nu a fost atins prin prima condamnare, judecătorii vor da *obligator* un supliment de pedeapsă pentru infracțiunile de aceeași natură, grad și limită, și vor avea *facultatea* să dea un supliment de pedeapsă până la *maximum* cu sau fără confuziune pentru cele cu limite diferite.

B) Pluritate de urmăriri.

C) Infracțiuni judecate separat

1. S'au dat pedepse de naturi diferite sau grad diferit.

2. Pedepsele succesiv pronunțate sunt de aceeași natură, grad și chiar limită.

Se va executa numai pedeapsa cea mai grea; celelalte se confundă.

a) Când „*maximum*” a fost atins prin o singură condamnare, execuția se oprește.

b) Când nici una din condamnări nu a atins „*maximum*” infracțiunii, celei mai grave prin limite, se adună toate condamnările până la concurența maximumului.

De remarcă că la noi jurisprudența aproape că nu s'a ocupat de cazul B), pluritatea de urmăriri; aplicațiunea regulei necumulului s'a făcut numai în caz de unitate de urmărire sau de infracțiuni judecate separat. Să venim la modificările proiectului de cod penal, relative de necumulul pedepselor; ele sunt cuprinse în următoarele dispozițiuni:

Art. 93. „Când aceeași persoană comite mai multe infracțiuni calificate crime sau delicta înainte de a fi definitiv judecată pentru vreuna din ele, se va aplica dintre pedepsele stabilite de judecată pentru fiecare din acele infracțiuni, pedeapsa cea mai gravă, care poate fi sporită cu un surplus:.....”

Când prin unul și același fapt se violează mai multe dispozițiuni ale legii penale se va aplica dispozițiunea care prevede pedeapsa cea mai grea.”

Art. 97. „Când aceeași dispozițiune de lege a fost de mai multe ori violată, prin mai multe acte săvârșite chiar în timp diferit, dar în executarea aceleiași hotărâri criminale sau delictuoase, se consideră că există o singură infracțiune, în care caz se va aplica pedeapsa prevăzută pentru acea infracțiune, la care judecătorul va putea adăuga un surplus de $\frac{1}{4}$ din maximumul acelei pedepse, fără a depăși maximum general.”

Art. 98. Dispozițiunile art. 93, 95 și 96 se aplică și în cazul când în urma unei condamnări irevocabile pentru una sau mai multe infracțiuni, condamnatul este dat în judecată pentru alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea hotărârii irevocabile de condamnare, cât și în cazul când infractorul a fost condamnat prin două sau mai multe hotărâri irevocabile pentru infracțiuni concurente.”

Prin urmare avem modificări importante, parte menite să curme discuțiuni doctrinare, iar parte să fixeze prin texte pozitive soluțiunile jurisprudențiale ultime; astfel:

1. Se obligă precis instanța să stabilească pedeapsa pentru fiecare infracțiune, chiar când sunt cuprinse în aceeași urmărire, cu consecința că în caz de amnistie sau de anulare a condamnățiunii celei mai grele, se va executa pedeapsa stabilită pentru delictul mai puțin grav neamnistiat.

2. Se modifică principiul absorbițiunii pedepselor cu principiul „*cumulului juridic*”, adică cu sistemul în care judecătorii în caz de cumal de infracțiuni pot trece de *maximum* pedepsei celei mai grele, aplicând un spor de pedeapsă după împrejurări, peste acest maxim. Și în această situațiune, chestiunea maximumului pedepsei pierde din importanța ei, ju-

decata puțând totdeauna trece peste maximum, adăogând sporul prevăzut de lege.

3. Legiferează cumalul ideal de infracțiuni în cazul unei unități de acțiuni, sau denumit „*concurs de texte penale*”, rezultat din aceeași acțiune criminală, stabilind soluțiunea jurisprudențială ultimă, că se aplică pedeapsa cea mai gravă.

4. Legiferează chestiunea delictelor continui și continue.

5. Se consacră soluțiunea jurisprudențială admisă — fără text — și pentru situațiunile: „*Plurități de urmăriri și Infracțiuni judecate separat*”.

Dimitrie Hozoc

Procuror General la Galați

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 22 Noembrie 1933

Președinția D lui D. G. Lupu, președinte

Căpitan Nicolae Iosub cu Casa generală de pensuni

PENSIUNI DE STAT. -- OFIȚERI. -- INFIRMITĂȚI DE RĂSOI. -- CERE DE RECTIFICARE. -- PRESCRIPTIE. -- ART. 84 AL. 2 DIN LEGEA GENERALĂ DE PENSIUNI. -- ART. 3 AL LEGII SPECIALE DIN 11 IULIE 1924.

Deși prin art. 3 al legii speciale din 11 Iulie 1924, s'a prevăzut pentru ofițerii — foști mobilizați — cari au obținut înaintări în condițiunile prescrite de această lege, dreptul de rectificare a pensiunii, potrivit noiei situații militare creiată prin acele înaintări, însă prin art. 84 al. 2 din legea generală de la 1925, acest drept a fost limitat numai la intervalul de 6 luni de la promulgarea acestei legi, ast-fel că după expirarea acestui termen, legea generală a pensiilor consideră ca prescrite orice drept de rectificare bazat pe legea excepțională de mai sus, această prescripție având în intențiunea legiitorului înțelesul și efectul unei adevărate decădereri din dreptul de a cere rectificarea, independent de momentul nașterii lui și de legea modificatoare care l'a putut prevedea,

No. 1975. — Respins după divergență recursul făcut de căpitan Nicolae N. Iosub în contra deciziunii No. 32/932 a Curții de conturi Secțiunii Unite în proces cu Casa Generală de Pensuni,

Curtea deliberând,

Asupra motivului II de casare în cuprinsul următor:

„Exces de putere, violare, greșită interpretare și aplicațiune a art. 84, 106 și 110 din legea generală de pensii din 1925; greșită interpretare a art. 1—3 din legea dela 11 Iunie 1924, cum și art. 6 și 36 din legea dela 2 Septembrie 1920.

„Prescripția prevăzută în art. 84 din legea generală de pensii din 1925, nu se poate aplica decât numai în ceea ce privește rectificările de pensii din legile ordinare de pensii, căci prin dispozițiunea art. 110 din aceea lege se precizează că se abrogă toate dispozițiunile contrarii din legile organice de pensii.

„Nu se putea ca o lege ordinară să abroge o lege excepțională de strictă interpretare, — cum era legea din 2 Septembrie 1920, cum și cea din 11 Iunie 1924 — decât în mod expres, ceea ce nicăeri nu se prevede.

„Mai mult încă, din expunerea de motive a legii din 1925 reese că legiuitorul nici nu s'a gândit la aceasta, din contra a precizat că legea de război din 1920 rămâne în ființă, așa că cei ce beneficiază de dispozițiunile acelei legi excepționale se pot bucura și de dispozițiunile legii din 1925, dacă sunt în avantajul lor.

„Curtea de Casație S. III-a a avut ocazia să rezolve această chestiune prin deciziunea Nr. 369/9 după divergență precizând:

„Că aceasta este spiritul și economia în care au fost concepute art. 22, 87 și 110 din actuala lege a pensiilor, rezultă și din expunerea de motive, care însoțește proiectul legii și în care se spune textual următoarele: „pentru simplificarea și netezirea situației, proiectul abrogă toate legile existente, afară de legea militară de război din 2 Septembrie 1920, menținând regimul de favoare acordat fiilor țării care au luptat pentru realizarea României de azi.

„Prin urmare în principiu, credem că prescripția prevăzută de art. 84 alin. 2 nu se poate aplica rectificărilor făcute pe baza legii excepționale din 1920 și implicit a legii din 11 Iunie 1924, căci aduce o restrângere avantajilor acordate prin aceea lege;

„Dacă totuși s'ar interpreta că prescripția din art. 84 din legea generală de pensii, s'ar aplica rectificărilor cerute pe baza legii din 2 Septembrie 1920, în nici un caz însă nu se poate aplica la rectificările cerute pe baza legii excepționale din 1924, pentru că nicăeri nu se spune acest lucru, așa cum se spune de legea din 1920, că dacă așa ar fi fost intenția legiuitorului ar fi spus-o prin dispoziții exprese.

„Aceasta reese din disp. art. 160 din regulamentul legii, în care se arată precis că prescripția de 6 luni nu se poate aplica rectificărilor cerute pe baza legii din 14 Iunie 1924, fiind suficient ca cererea de înaintare în grad să fie făcută în termen.

„Totuși deși Curtea de fond constată că cererea mea de avansare a fost făcută în termen, totuși printr-o greșită interpretare a art. 160 consideră că această dispoziție ar adăuga la lege.

Având în vedere că, în fapt, se constată din deciziunea supusă recursului, că recurentul pensionat în 1918, — ca sublocotenent, fost mobilizat — pentru infirmități contractate în război, a cerut în 1926 o ultimă rectificare de pensiuine pe baza legii din 11 Iulie 1924, potrivit căreia obținuse — ca fost prizonier — înaintări în gradul de locotenent și apoi de căpitan, și a pretins să i se acorde pensiuinea de

maior, grad imediat superior, considerându-se ca fiind înaintat pe front conform art. 6 din legea dela 2 Septembrie 1920;

Că însă Curtea de Conturi, investită ca instanță de trimitere prin deciziunea acestei Inalte Curți No. 1548/932, primind — înainte de cercetarea fondului — incidentul ridicat de Ministerul Public, a respins cererea de rectificare ca inadmisibilă în principiu, considerând — pe temeiul art. 84 al. II din legea generală de pensii — ca fiind prescris dreptul de rectificare a pensiuinei pentru infirmități de război, pe motiv că acest drept nu a fost exercitat în termenul de 6 luni dela promulgarea legii generale și nu mai putea fi exercitat nici pe baza legii din 11 Iulie 1924, ale cărei dispozițiuni privitoare la rectificarea pensiunilor au fost abrogate prin art. 110 din legea generală, ca fiind contrarii art. 84 din această lege; că în ce privește dispozițiunile art. 160 din regulament, privitoare la dreptul de rectificare a pensiuinei celor înaintați pe baza legii din 1924, ele au fost înlăturate de Curtea de fond ca fiind un adaus la lege — ca atari — inaplicabile.

Având în vedere că prin motivul de casare mai sus reprodus recurentul susține că prescripția prevăzută de art. 84 alin. 2 din legea generală de pensii din 1925 nu se aplică rectificărilor cerute pe baza legii speciale din 11 Iulie 1924, această lege specială neputând fi abrogată prin legea generală ulterioară; că în acest sens — zice D-sa — trebuie interpretat și aplicat și art. 160 din regulament, care nu conține un adus la lege, ci o dezvoltare a principiilor ei;

Considerând că este adevărat că prin art. 3 al legii speciale din 11 Iulie 1924 s'a prevăzut pentru ofițerii — foști mobilizați — care au obținut înaintări în condițiunile prescrise de această lege, dreptul de rectificare a pensiuinei, potrivit noii situațiuni militare creată prin acele înaintări;

Considerând însă că prin art. 84 alin. 2 din legea generală de pensii din 1925, dreptul de a cere rectificări de pensii pe temeiul legii din 2 Septembrie 1920, cu modificările ei — inclusiv legea din 11 Iulie 1924, care nu e de cât o modificare sau complectare a celei dintâi pentru anume cazuri de ea prevăzute — a fost limitat numai la intervalul de 6 luni dela promulgarea legii din 1925; că după expirarea acestui termen, legea generală consideră ca prescris orice drept de rectificare bazat pe legile excepționale de mai sus, fără nici o deosebire sau mențiune specială pentru cazurile prevăzute de legea din 1924, prescripțiunea aceasta având, în intențiunea legiuitorului înțelesul și efectul unei adevărate decăderi din dreptul de a cere rectificarea, independent de momentul nașterii lui și de legea modificatoare care l'a putut prevedea.

Considerând că intrucât art. 160 din regulament subordonează decăderea din dreptul de rectificare a pensiuinei celor prevăzuți de legea din 1924, unei condițiuni nearătate de legea generală: aceea de a fi făcut — peste termenul de 6 luni — cererea de înaintare în grad iar nu cererea de rectificare de pensiuine cum prescrie art. 84 alin. 2, urmează că această dispozițiune a regulamentului adaugă la lege și prin urmare cu drept cuvânt instanța de fond a înlăturat-o ca inaplicabilă.

Că dar motivul de casare fiind neîntemeiat, recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V. a

Audiența dela 21 Ianuarie 1933

Președinția D lui Alex. Costin, președinte

Ministerul de Finanțe cu C. Niculescu

CONTRIBUȚIUNI DIRECTE. -- DECIZII PRONUNȚATE DE COMISIUNILE DE APEL. -- RECURS. -- UNDE ARE A FI ADRESAT. -- ART. 85 DIN LEGEA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE.

Cu toate că potrivit art. 85 din legea contribuțiilor directe, recursurile se declară la Ad-ția financiară respectivă, ele însă trebuiesc adresate instanțelor competente a le judeca, de oare ce prin cuvintele „se declară la administrația financiară” cuprinse în acest text, se înțelege numai locul unde se depun aceste recursuri prin osebită petițiune, iar nu și autoritatea căreia se adresează, care nu poate fi decât instanța în competența căreia intră judecarea lor.

No. 15. — Respins ca neregulat introdus, recursul făcut de Fise în contra deciziei fiscale cu No. 2514/931 a Comisiunii de Apel de pe lângă administrația financiară a Jud. Buzău.

Curtea,

Asupra recursului făcut de către Ministerul de Finanțe de o parte și de către C. Niculescu de altă parte, în contra deciziei fiscale cu No. 2514/931 a Comisiunii de Apel pentru așezarea contribuțiilor directe depe lângă Administrația Financiară a Jud. Buzău;

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților

Având în vedere că conform art. 85 din legea contribuțiilor directe, recursurile contra deciziunilor Comisiunilor de Apel se declară la Administrația financiară respectivă și ele se judecă de tribunalele locale în caz când venitul anual impozabil nu trece de 100.000 lei, și de Inalta Curte de Casație, dacă trece de această sumă;

Că, din examinarea acestui text de lege, rezultă că deși recursurile se declară la ad-ția financiară respectivă, ele însă trebuiesc adresate instanțelor competente a le judeca; prin cuvintele „se declară la administrația financiară respectivă” având a se înțelege numai locul unde se depun aceste recursuri prin osebită petițiune, iar nu autoritatea căreia se adresează, care nu poate fi decât instanța în competența căreia intră judecarea lor;

Că, în speță, recursul făcut de fisc, fiind adresat administratorului financiar al județului Buzău și declarat chiar de acelaș administrator financiar, ca reprezentant al fiscoi, deci adresat sieși, este neregulat introdus și Curtea urmează a-l respinge ca atare și luând act și de declarațiunea recurentului contribuabil că și retrace recursul făcut în contra aceleiaș decizii, urmează a închide dosarul în ce privește recursul său.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnați: *Al. Costin, D. Cernescu, S. Rădulescu.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Camera de punere sub acuzare

Sedința de la 18 Noembrie 1933

Președinția D-lui Ernest Ceaur Aslan, consilier

Berdy Ipranosian și Ardușes Borangian cu Ministerul Public
CONTRAVENȚIUNI FISCALE. -- COMERCIANT, -- REGISTRE ȚINUTE ÎN DUBLU. -- URMĂRIRE ÎNAINTEA INSTANȚELOR PENELE. -- STABILIREA PREALABILĂ A CONTRAVENȚIEI DE CĂTRE ORGANELE FISCIULUI. -- ART. 107, 116 ȘI 117 DIN LEGEA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE.

Urmărirea, pentru aplicarea sancțiunii fiscale prevăzută de al. b al art. 107 din legea contribuțiilor directe, în cazul când se constată că un comerciant a ținut două rânduri de registre, cu scopul de a ascunde fiscoi adevărata situațiune, nu poate fi primită mai înainte ca organele fiscoi să fi constatat existența vre unuia din faptele incriminate prin sus citatul text, deoarece ce potrivit art. 117 din aceeași lege, aceste din urmă organe au singura competență să le constate printr'un proces-verbal supus aprobării organelor erarhice superioare.

No. 948 Admise apelurile preveniilor Berdy Ipranosian și Ardușes Borangian în contra jurnalului cu No. 18977 din 10 Noembrie 1933 a Trib. Ilfov S. II civ. cor. prin care li s'au confirmat mandatele de arestare emise de judecătorul de industrie al cab. 2.

Camera deliberând:

Asupra apelurilor declarate de Berdy Ipranosian și Ardușes Boiangian, prin petițiunile înregistrate la No. 40620 și 40621 din 13 Noembrie 1933, împotriva jurnalului No. 18977 din 10 Noembrie 1933 al Trib. Ilfov Secția II c. c. prin care s'au confirmat mandatele de arestare emise împotriva lor de către D-1 Jude Instructor al Cab. 2 de pe lângă sus' numitul tribunal;

Având în vedere că ambele apeluri sunt în termen și introduse conf. art. 137 proc. penală comb. cu 198 prin declarație la grefa tribunalului al cărui jurnal se atacă prin apelurile de față;

Având în vedere că împotriva apelantului Berdy Ipranosian s'a deschis acțiune publică și s'a emis mandatul de arestare cu No. 6113 din 9 Noembrie 1933 pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 117 al. I—II din legea contribuțiilor directe, publicată în Monitorul Oficial No. 65/933, comb. cu art. 332, 322 cod penal și cu 40 cod penal, consistând în aceea că începând din anul 1931 a ținut două rânduri de registre, unele sincere, arătând situația reală a merului comerțului, iar altele nesincere în scop de a fraudă fiscoi, frustându-l în acest chip cu sume însemnate; iar în potriua lui Ardușes Boiangian s'a deschis acțiune publică și s'a emis mandatul de arestare cu No. 6114 din 9 Noembrie 1933, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 50 al. II, 51 cod penal, comb. cu art. 107 al. I și II din legea contribuțiilor directe publicată în susmenționatul Monitor Oficial, comb. cu art. 332, 333 și 40 cod penal, constând în aceea de a fi ajutat pe patronul său, Berdy Ipranosian, la săvârșirea faptului ce i se impută.

Având în vedere că apelurile de față fiind făcute

împotriva aceluiași jurnal al tribunalului și având între ele o strânsă legătură, urmează a fi conexe;

Având în vedere concluziunile D-lui Procuror General Tulliu Dautte, actele dosarului, raportul D-lui Consilier Mircea Possa și memoriile apelanților;

Având în vedere că D-l Procuror General a cerut admiterea apelurilor și suprimarea mandatelor de arestare ale apelanților, deoarece acțiunea publică și instrucțiunea pornită împotriva lor pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 107 al. 1. din legea contribuțiilor directe, mai înainte de a se fi constatat în mod definitiv existența contravențiunii fiscale prevăzute de al. a al aceluiași articol, este prematură;

Având în vedere că prin art. 107 din legea contribuțiilor directe sunt supuși la o amendă fiscală, firmele individuale, asociațiile și societățile de orice fel, afară de acelea pe acțiuni, cari în scop de a ascunde fiscolei adevărata situație, vor ține două rânduri de registre sau două rânduri de bilanțuri, din care unul necomunicat fiscolei, sau vor uza de acte false, iar prin al. C sunt declarați pasibili de sancțiunile prev. de art. 332 și urm. cod penal, patronii și conducătorii acestor întreprinderi independente de amenda de mai sus;

Considerând însă că urmărirea pentru aplicarea sancțiunii fiscale prevăzute de al. C. al art. 107, nu poate fi pornită mai înainte ca organele fiscale să fi constatat existența vreunui din faptele incriminate prin sus citatul text deoarece, potrivit art. 117 legea contribuțiilor directe, acestea din urmă au singure competența să le constate, printr'un proces verbal supus aprobării organelor erarhice superioare, cu drept de apel la tribunal și cu recurs la Curtea de Apel;

Că prin aceasta s'a luat organelor de urmărire penală dreptul de a instrumenta pentru constatarea acestei infracțiuni, căci nu se poate concepe ca constatarea aceluiași fapt care constituie atât contravenția fiscală cât și delictul penal să intre în competența a două organe de naturi deosebite și supuse unor proceduri diferite, a căror activitate nu poate fi coordonată;

Că prin urmare, urmărirea penală nu poate începe decât după ce organele de urmărire au fost sesizate de către autoritățile fiscale, printr'un proces verbal de constatare a faptelor ce constituiesc infracțiunile prevăzute de art. 107 din legea contribuțiilor directe, desăvârșit prin aprobarea autorităților fiscale arătate în art. 117;

Că în acest scop legiuitorul impune Ministerului de finanțe, prin art. 116 legea contribuțiilor directe, obligațiunea de a trimite Parchetului, în toate cazurile în cari va fi locul de aplicarea pedepsei penale, actele pe cari se sprijină punerea în mișcare a acțiunii publice, în copie certificată, ceea ce învederează, împreună cu dispozițiunile art. 117, întâetatea care se dă urmăririi fiscale, față de urmărirea penală în contravențiunile care ca și aceea a art. 107

sunt supuse atât unei sancțiuni fiscale cât și unei sancțiuni penale;

Considerând că față de economia legii, reeșind din dispozițiunile art. 117 cât și din textul art. 116 citat mai sus, expresiunea cuprinsă în art. 107 al. b. că „independent” de amenda fiscală se va aplica faptului prevăzut de acel articol și o sancțiune penală, nu poate avea decât înțelesul, ca sancțiunea penală urmează a se aplica, pentru acelaș fapt, în afară de aceea fiscală;

Având în vedere că în speță, neexistând un proces verbal al organelor fiscale, aprobat de autoritățile superioare, prin care să se constate în sarcina apelanților existența vreunui din faptele prevăzute de art. 107 legea contribuțiilor directe, o urmărire penală împotriva lor nu era încă posibilă și deci mandatele de arestare emise în temeiul unei asemenea urmăriri au a fi infirmate.

Ca așa fiind apelurile sunt fondate și urmează a se admite.

Pentru aceste motive, în unire cu concluziunile orale ale D-lui Procuror General, admite.

Semnați: Ernest Ceaur Aslan, I. Dobrescu, M. Possa.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I. COMERCIALĂ

Audiența dela 10 Iunie 1935

Președenția D-lui Al. Vasilescu Jude-Președinte

Ernst Vogel și altul cu Emil Weintraub

CONCORDAT. — CEREREA DE REVOCARE A UNUI CONCORDAT PREVENTIV INDREPTATĂ CONTRA UNUI COMERCIANT DE INSTRUMENTE ȘI MAȘINI AGRICOLE. — DACĂ O ASEMENEA CERERE E ADMISIBILĂ. SOLUȚIE AFIRMATIVĂ.

Se poate cere revocarea concordatului și atunci când debitorul e o instituție de credit, societate sau un comerciant care are cel puțin 50% din creanțe derivând din vânzarea de instrumente și mașini industriale ori agricole, materiale de construcție, etc, deoarece legea conversiunii în art. 17 spune numai că acest comerciant nu poate fi declarat în stare de faliment nu și că el nu poate fi urmărit individual după dreptul comun; iar a decide altfel, ar fi să se facă între comercianți din această categorie aflați în concordat și cei cari nu sunt în concordat o deosebire pe care nu o face art. 17 și anume a admite că cei ce nu sunt în concordat trebuie să-și plătească creditorii, iar cei ce sunt în concordat nu mai trebuie să-i plătească.

No. Admisă în parte cererea făcută de Ernst Vogel și în totul cererea făcută de Karl Brendler & Sohne pentru revocarea concordatului comerciantului Emil Weintraub.

Tribunalul,

Asupra cercetărilor înreg. la No. 13001/933 și No. 17678/933, făcute respectiv de către creditorii Ernest Vogel și Soc. Karl Brendler et Sohne, ambele conecate, tinzând la revocarea concordatului preventiv cerut de comerciantul Inginer Emil Weintraub din București strada Mircea Vodă No. 2 bis și omologat de acest Tribunal prin sentința No. 2593/931.

Având în vedere concluziunile părților.

Având în vedere că creditorii își susțin cererea întemeiată pe faptul că debitorul lor nu le-a plătit nici o rată din cele la care a fost obligat prin hotărârea de admiterea concordatului.

Având în vedere că debitorul recunoscând ca întemeiată afirmația creditorilor, consideră totuși cererea lor ca inadmisibilă pe temeiul art. 17 din noua lege a conversiunii.

Având în vedere dispozițiunile art. 17 invocat.

Considerând că acest text de lege spune că „nu vor putea fi declarate în stare de faliment timp de cinci ani dela publicarea legii de asanare, cooperativele de credit, syndicatele precum și societățile sau comercianții de instrumente și mașini industriale ori agricole, material de construcții, etc. dacă cel puțin 50 la sută din creanțe deriva din vânzarea de mărfuri ce intra în exercitarea comerțului lor special” iar în aliniatul ultim adaugă: „Beneficiază de aceste dispozițiuni toate instituțiunile de credit, comercianții sau societățile mai sus enumerate, care s'ar afla în concordat, ele neputând fi declarate în stare de faliment timp de cinci ani dela publicarea legii, în caz de neplata ratelor concordatate”.

Având în vedere că din actele din dosar se stabilește că comerciantul Inginer Weintraub e comerciant de articole tehnice, mori, motoare, etc. și are debitori agricoli reprezentând un procent de peste 80 la sută.

Având în vedere că din chipul cum e redactat acest text de lege, rezulta că legiuitorul a vrut să împiedice numai declararea în stare de faliment a comercianților cari întrunesc condițiunile legii adică o urmărire concursuală forțată cu efectele ei păgubitoare pentru debitori, dar nu și urmărirea după dreptul comun, care se poate face, fiindcă acestei categorii de debitori, legea nu acordă nici un moratoriu și nici înlesnirile de plată pe care le acordă debitorilor agricoli sau urbani.

Considerând că aceiași favoare o acordă legiuitorul prin alin. 2 a art. 17 și debitorilor comercianți aflați la promulgarea legii, în concordat.

Că dacă legiuitorul i-a prevăzut pe aceștia în mod expres a făcut-o pentru ca să-și arate manifest intenția că a înțeles să modifice legea concordatului

la art. 47 în sensul că dacă această categorie de comercianți nu-și plătesc ratele concordatate, nu pot fi declarați în stare de faliment.

Având în vedere că de aci nu se poate trage însă concluzia că nu pot fi decăzuți din beneficiul concordatului ca toți comercianții concordatari cari nu-și plătesc ratele concordatate, fiindcă dacă legiuitorul ar fi vrut să ajungă la acest rezultat, l'ar fi prevăzut în mod expres în lege, așa cum a făcut-o în vechea lege a asanării datoriilor agricole prin art. 41 care abrogă art. 47 din legea concordatului.

Având în vedere că deosebirea de redactare dintre cele două texte de lege, dintre art. 17 a actualei legi și 41 a vechei legi, duce neapărat la această interpretare, fiindcă altfel suprimarea cuvintelor „efectele art. 47 din legea concordatului preventiv se suspendă pe termen de cinci ani” ale art. 41 din noul art. 17 ar rămâne inexplicabilă.

Având în vedere că numai atunci o modificare de text, în speță prin suprimarea unei dispoziții, poate fi nesocotită, când ea era superfluă sau e cuprinsă implicit în noua redacțiune a noului text.

Considerând că nimeni n'a susținut că dispoziția suprimării era superfluă în vechiul text.

Că, deasemenea nu se poate susține că ea e implicit cuprinsă în art. 17, fiindcă ar înlesni să atribuie legiuitorului intenția că a vrut să facă din comercianții de instrumente și mașini agricole două categorii, o categorie, cea din primul aliniat, care poate fi urmărită de creditori, care trebuie să plătească dacă mai au ceva în patrimoniu și o altă categorie din alin. 2, celor cărora li s'a acordat concordat preventiv, care nu trebuie să plătească deși și ei au ceva în patrimoniu.

Având în vedere că pentru același motiv nu se poate spune că s'ar contraveni spiritului legii dacă s'ar decide altfel, fiindcă spiritul legii este acesta, să nu poată fi declarat în stare de faliment un comerciant ocrotit de ea, dar să poată fi urmărit să plătească fiindcă nu i-a acordat nici un moratoriu.

Considerând că altă interpretare, ar duce și la acest rezultat bizar, să împiedice denunțarea unui contract intervenit între părți așa cum e concordatul preventiv, prin nerespectarea obligațiilor luate de o parte, în ciuda art. 1021 c. civ. fără ca un alt text de lege în mod expres să-i fi paralizat efectele, așa cum o făcea vechiul art. 41.

Pentru aceste motive redactate de D-I Judecător Președinte G. Solomonescu, admite.

Semnați: Al. Vasilescu, G. Solomonescu.

